

OLAV WILLADSEN

ADVOKAT *møderet for Højesteret*

Retsudvalget
L 168 - Bilag 18
Offentligt

Tunnelvej 7
2600 Glostrup
Danmark

Telefon: 43 63 26 54
International: + 45 43 63 26 54
Bedst mellem 13 og 15

Træffetid:
Efter aftale

Giro: 4 37 87 76

Folketingets retsudvalg
Christiansborg
1240 København K

Dato:
28. marts 2006

Vedr. retskredsreformen.

Sag:

Om ovennævnte beder jeg i fortsættelse af min skrivelse af den 28. februar 2006 om foretræde for Dem.

Jeg vedlægger min kommentar i DJØF-bladet den 24.ds.

Fuldgyldige testamenter underskrives normalt for notaren, og efter det nye arvelovsforslag SKAL de gøres det. Alt det tvinger borgerne til meget længere rejser.

F.eks. vil nedlæggelsen af Slagelse ret og flytningen til Næstved medføre, at enkefru Hansen på plejehjemmet i Korsør, Skælskør eller Slagelse, og som ønsker at lave et testamente, fordi hendes søn er død, så en anden skal arve hende, få et problem.

Enten skal hun betale notaren for over 30 km's kørsel frem og det samme tilbage, eller hun og hendes rollator skal køre de 30 km i taxa til Næstved.

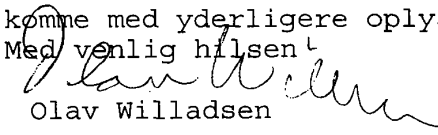
Den dårlige betaler, der sendes i fogedretten, fordi han ikke har nogen penge og derfor ikke har betalt, skal nu yderligere ofre en ½ arbejdsdag og en bus til Næstved.

Kommer han ikke, skal fogeden køre de 30 km. for at få at vide, at han ikke kan betale - eller også skal politiet belastes med en politifremstilling af debitor.

Det kommer til at gælde over hele landet, når vi skal gå fra 82 til 22 retskredse.

Jeg vil derfor gerne komme med yderligere oplysninger.

Med venlig hilsen

Olav Willadsen

Kommentar

Domstolsreform mangler fokus på borgerne

Af Olav Willadsen

>> Regeringens forslag om at centralisere byretterne skal give borgerne bedre service og stille højere krav til instanserne. Men regeringen har ikke talt med institutionernes kunder – de borgere, der er afhængige af servicen.

Siden Poul Nyrup Rasmussen blev statsminister i 1992, har de danske justitsministre ikke villet møde borgerne, der ellers gerne vil drøfte fejl i sagsbehandling eller uhensigtsmæssige love. Regeringerne henviser i stedet borgerne til dem, der er ansvarlige for det, man er utilfreds med, hvilket de sjældent får noget ud af.

Resultatet er, at borgerne – som den lille dreng i Kejserens nye klæder – aldrig får lov til at fortælle ministeren, 'at hun ikke har noget tøj på'. Hvorfor? Formentlig fordi Tamilsagen i den grad har kujoneret alle efterfølgende danske justitsministre i en grad, så de ikke længere tør gå imod eller kritisere deres embedsmænd. Justitsministrene er blevet embedsmændenes penneførere, selv om det burde være omvendt i et land, der erklærer sig som demokratisk – og ikke som bureaukratisk – styret.

Justitsministeriets vision om med domstolsreformen at 'levere en ensartet og kvalificeret retssagsbehandling over hele landet' gælder kun dem, der tilfældigvis bor i en by med en domstol. Alle andre får længere til retten og dermed en mere besværlig og dyrere retssagsbehandling. Det er muligt, fordi domstole er statslige monopoler. Ellers var svaret at privatisere eller kommunalisere instanserne i udkantsområderne. Et møde i retten – for eksempel for at underskrive et

testamente eller for at overvære eller vidne i en retssag – kommer for de mennesker til at koste en halv eller en hel dag. Dårlige betalere skal desuden fremover køre 30 kilometer længere til fogedretten. Det vil resultere i, at færre møder frivilligt op, hvilket gør det nødvendigt med en udkørende fogedforretning eller også må borgeren fremstilles af politiet, som i forvejen er overbelastet.

Problemstillingen rejser følgende spørgsmål: Vil fri proces give taxaboner til dårligt gående, der bor 30 kilometer fra domstolsbyen? Vil notaren køre gratis 30 kilometer fra domstolsbyen og tilbage for et testamente? Vil tinglysningskontoret sikre dem, der ikke virker i tinglysningsbyen? Og vil advokater, der virker 30 kilometer fra domstolsbyen kunne kræve transporttiden til retten dækket?

Selv om der i begyndelsen efter reformen måske vil være filialkontorer af domstole, må det antages, at de med tiden bliver nedlagt – ellers mangler besparelsen. Ekspertes og embedsmænd har blot overset, at transport vil være en omkostning, eller også tror de, at alt kan ordnes over internettet.

Borgerbetjening skal være, hvor borgerne er. Og det gælder, uanset om betjeningen er fra offentlige myndigheder eller private forretningsvirksomheder. Centraladministrationen eller lageret kan være samlet et andet sted, men kontakten med borgerne eller kunderne må være decentralt placeret. For eksempel bygger Jysk Sengetøjslagers succes på, at organisationen hele tiden ser sagen fra kundens synsvinkel. Man er, hvor kunden er. Fysisk afstand skaber mental afstand. Tænk blot på, hvorfor folk bruger udtrykket 'nede i EU'. Med reformen bliver domstolenes fysiske afstand til borgerne større, og det betyder, at borgerne får sværere ved at forholde sig til de pågældende myndigheder og deres beslutninger.

Regeringen taler om effektivisering og større mulighed for at behandle store sager. Den 'megamani' overser, at langt de fleste sager er små sager – og at langt de fleste byretter fungerer effektivt i dag. Man ødelægger velfungerende strukturer og skal bruge ekstra administrativ kraft på at styre større enheder. I stedet kunne man flytte de store sager, som kun udgør en lille del af de samlede sager, til landsretterne. Dem er der to af, de er vant til at håndtere store sager, og de kan eventuelt udvides. At begynde en sag i byretten aflaster Højesteret, da sager fra byretten kun kan appelleres til Højesteret med særlig tilladelse.

Højesteretsdommere har i gennemsnit en indtægt ved opgaver ved siden af dommerarbejdet på 80 procent af deres løn. Det vil sige, at 45 procent af deres tid målt i indtægt ikke går til at behandle landsretsappeller, men til andre juridiske opgaver. Derfor kan der findes en meget mere effektiv måde at aflaste Højesteret på end at ødelægge et stort set velfungerende byretssystem. <<

Olav Willadsen er advokat med møderet for Højesteret

Til veberudvalget
for Olav W.

Frost og Marts
af
Olav Willadsen

Frost krammed Marts.

Hvor er du fin !

Hvor er du fin !

For du er min !

Og Marts hun smilte,
som hun stod i sin ankellange tykke vinterpels,
som hun fik fra Frost,
den første gang de sås.

Dans !

Dans !

Dans med mig i vinternatten !

Lad Månen skjule sig bag sky
og først komme frem, når den er ny !

Marts - du er min !

Og ingen - ingen - skal tage dig fra mig !

Allermindst hr. Vår.

Hvis Vår vil danse,

Så må han danse med April !

Og Marts hun smilte

Hun sad fast i frostens arme

og vidste

at ustraffet

sætter ingen sig op mod Frost.

Frost han lo

og pudred hendes pels med sne,

ja overhældte Marts med vinterdiamanter.

Og mens aftensolens rødmen
sås i begges kind,
hvor det syntes ret som om,
at de med et blev et,
lod han sin sne
fyge ind imellem hendes ben.

Så når vi når December
fødes lille frost,
der nok skal vokse sig
både lang og stor og stærk.

Og Frost og Marts de lo,
som kun to, der blot er to.

Olav Willadsen 12. marts 2005